

bortset fra, om dette efter det i Grundlovens § 17 udtalte almindelige Princip var muligt. Det maa nemlig betragtes som givet, at det Hovedmoment, hvormed Tilhængere af Uaf-sættelighed for Tjenestemænd sædvanligvis motiverer deres Standpunkt, nemlig Hensynet til Embedsstandens Uafhængighed, ikke kan veje saa stærkt for de underordnede som for de overordnede Tjenestemænds Vedkommende.

Tilbage bliver da Spørgsmaalet, om der kan og bør gives visse Regler for Fremgangsmåden, naar en Tjenestemand ønskes afskediget mod sin Villie.

Det maa herved have for Øje paa den ene Side, at Tjenestemændene ikke udsættes for ubegrundede Afskedigelser, og paa den anden Side, at Administrationen ikke hindres i at afskedige uanvendelige Tjenestemænd, som det i Virkeligheden ogsaa er i Tjenestemandsstændens Interesse at faa udskilt; disse Synspunkter er i Overensstemmelse med det af Administrationskommissionen udtalte, jfr. Side 17 i Betænkningen af 5. September 1924 og Side 137 i Betænkningen af 30. Oktober 1924.

Man kan straks udsondre det Tilfælde, at Afskedigelsen skyldes Sygdom, idet der ikke her ses at være Grund til at give Forskrifter om Fremgangsmåden. Det skal dog udtrykkelig bemærkes, at man ikke herved har haft til Hensigt at foreslaa Ændringer i nugældende Ordning, jfr. Finansministeriets i Henhold til § 13, Stk. 5 udstedte Regulativ.

Man har ikke som Undtagelse anført de Tilfælde, hvor en Tjenestemand mister sin Stilling, idet han fradømmes sine borgerlige Rettigheder; den nye Straffelov fastslaar nemlig, at en saadan Dom ogsaa medfører Fortabelse af Embede, og i disse Tilfælde bliver der altsaa ikke Tale om administrativ Afskedigelse. Og en paa Tiden indtil den nye Straffelovs Ikrafttræden sigtende Regel om, at den foreslaaede Bestemmelse ikke gælder, hvor der foreligger Dom for en i den offentlige Mening vanærende Handling, synes upaakrævet, idet det maa betragtes som en Selvfølge, at der i et saadant Tilfælde ikke skal indhentes særlige Udtalelser fra den paagældende.

Hvad de resterende Tilfælde angaar, har den Tanke været fremme, at det skulde foreskrives, at der altid skal afholdes tjenstligt Forhør. Inden for Kommissionen har man dog ikke ment at kunne fremsætte et saadant Forslag. Det er vel en Forudsætning, at Styrelsen altid anvender den i § 17 foreskrevne Fremgangsmåde, naar der er Tale om Afskedigelse paa Grund af egentlige Tjenesteforseelser; men i andre Tilfælde bør denne Fremgangsmåde ikke foreskrives. Afholdelsen af Forhør maa forudsætte en Sigtelse eller Mistanke for en Forseelse og har ikke mindst til Formaal at sikre baade Tjenestemanden og Staten, at Afskedigelsesgrunde, der kan influere paa Pensionsrettens Bevarelse eller Fortabelse, oplyses.

I de paagældende Tilfælde er der imidlertid ikke Tale om egentlige Forseelser i dette Ords almindelige Betydning, og Tjenestemanden vil, hvis han har naaet Pensionsalderen, have sin uomtvistelige Ret til Pension. Allerede heri ligger der for ham en ikke uvæsentlig Beskyttelse.

Derimod mener man, at en Tjenestemand, der ønskes afskediget uden Ansøgning, uden at der foreligger Dom for en i den offentlige Mening vanærende Handling eller egentlige Tjenesteforseelser, og uden at Afskedigelsen sker paa Grund af Sygdom, bør have Adgang til at udtale sig i Sagen. En saadan Udtalelse kan fremkomme mundtligt i Samtale med Styrelsens Chef eller efter dennes Bestemmelse med en overordnet Tjenestemand i Centralstyrelsen; under denne Samtale gøres Tjenestemanden bekendt med, hvorfor han ønskes afskediget. Styrelsen kan i Stedet forelægge Sagen skriftligt for Tjenestemanden, som derefter har Adgang til at udtale sig skriftligt eller at faa en Samtale som foran nævnt.

Efter det for Kommissionen oplyste gaar man iøvrigt ud fra, at en Fremgangsmåde i Lighed med den her foreskrevne i vid Udstrækning har været praktiseret.

Endvidere mener man, at den, der afskediges uden Ansøgning, har Ret til efter derom fremsat Begæring at faa Oplysning om Afskedigelsesgrunden. Tjenestemanden